

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 23Ca/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117230641
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Saxová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1117230641.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Miroslavou Saxovou v sporovej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, Mozartova 9, 810 01 Bratislava, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Nám. Biely Kríž 3, 830 03 Bratislava, proti žalovanej: EKOSTAVBY, s.r.o., IČO: 31697348, Chrenovská 14, 949 01 Nitra, o zaplatenie 1.170 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.170 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.170 eur od 18. 12. 2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

III. Návrh na prerušenie konania z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou tunajšiemu súdu 19. 12. 2017 domáha vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 1.170 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.170 eur od 18. 12. 2017 do zaplatenia a nahradiť trovy konania, to všetko titulom vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého neoprávneným zásahom do autorských práv.

2. Žalobu odôvodnil na tom skutkovom a právnom základe, že na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. k. G.-XXXX/XXXX-XXX/XXXXXX vydaného dňa 18. 08. 2016 (predtým na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného Ministerstvom kultúry č. k. G.-XXX/XXXX-XX/XXXX) ako organizácia kolektívnej správy v zmysle ust. § 144 ods. 1 Autorského zákona vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Kolektívnu správu práv v odbore použitia uvedených diel vykonáva ich uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu a v zmysle Oprávnenia č. 2 bod II. písm. b) vykonával dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu uvedených diel predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami. Žalovaná je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia D. T. F. na adrese D. V. XXX, R., ktoré je zaradené podľa § 3 vyhl. Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie hotel 3* a žalobca má za to, že v roku 2016 realizovala v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos, a to prostredníctvom 45 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Zo strany žalovanej tak došlo k zásahu do výhradných autorských práv neoprávneným používaním predmetov ochrany uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov diel, ku

ktorým vykonáva správu žalobca. Žalovaná ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytuje svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí svojim zákazníkom poskytuje v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovanej znamená, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby mohli ubytovaní hostia tieto používať na účely, na ktoré sú určené, t. j. sledovanie televíznych programov. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaná vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. 12. 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05, rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. 03. 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10, výrok uznesenia Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-136/09 zo dňa 18. 03. 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergin c/ a Divani Akkropolis Anonimi Xenochreaki kai Touristiki Etairai, ďalej na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločenstiev zo dňa 18. 10. 2005 zaslanú Ministerstvu zahraničných vecí Českej republiky v súvislosti so zavedenou výnimkou poskytnutou zákonodarcom ubytovacím zariadeniam, v zmysle ktorej poskytovanie televízneho a rozhlasového vysielania v izbách ubytovacích zariadení nepovažoval za sprístupňovanie diel, a v ktorej vyjadrila názor, že prenášanie signálu do hotelových izieb je druhotným použitím, sprístupňovaním verejnosti, t. j. verejným prenosom, ktorý si vyžaduje súhlas autorov a nositeľov práv.

3. Právny základ žalovaného nároku odvodzoval od ust. § 19, § 79 ods. 1, 2, § 152 ods. 4, § 164 ods. 1 AZ za súčasného poukazu na dôvodovú správu k § 79 AZ. Poukázal na to, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na „verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia“. Vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Je pritom notoriou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonického a úžitkového umenia, t. j. diela režiséro, prekladateľov, autorov úpravy, dialógov, scenáristov, výtvarníkov (najmä pri animovaných dielach), choreografov, autorov literárnych predlôh atď. Nespornou je preto aj povinnosť žalovanej disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Žalobca zastupuje v rámci svojej činnosti autorov audiovizuálnych diel (režiséro, autorov dialógov, autora scenára audiovizuálnych diel), autorov literárnych diel, dramatických diel, hudobnodramatických, choreografických a pantomimických diel (diela daných autorov sú často použité ako preexistentné pre tvorbu audiovizuálnych diel alebo sú zaradené do vysielania, ide aj o autorov prekladu a úpravy dialógov pre dabing audiovizuálnych diel), autorov výtvarných diel, fotografií a úžitkového umenia (v prípade animovaných diel, diel kostýmových pracovníkov, alebo diel, ktorú sú priamou súčasťou vysielania) a architektonických diel (najmä scénografov). Na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta. Zoznamy nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe, žalobca zverejňuje na svojej webovej stránke. V roku 2016 zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 3.370 slovenských nositeľov práv. Tým, že žalovaná nezískala súhlas autorov diel, ku ktorým kolektívnu správu vykonáva žalobca, dopustila sa neoprávneného používania autorských diel, s ktorým je podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Oprávnenie žalobcu domáhať sa tohto nároku voči žalovanej vo svojom mene a na účet autora vyplýva z § 63 ods. 2 písm. d) AZ. V konaní je žalobca povinný preukázať povinnosť žalovanej mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca splnil s tým, že vykonávať dokazovanie preukazovaním použitia jednotlivých konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2016, je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné, čo potvrdzuje aj v tomto smere ustálená judikatúra. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečiť ochranu práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy práv, rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a tiež osobitná právna úprava nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšky v prípade neoprávneného zásahu do autorských práv. Súčasne dodal, že súčasťou každého audiovizuálneho diela sú nevyhnutne diela autorov, ktorých kolektívnu správu práv vykonáva žalobca. V prípade audiovizuálneho diela sa jedná najmä o dielo režiséra, scenáristu,

autora literárnej predlohy, výtvarného grafika a výtvarného bábkara (ak je dielo animované), výtvarníka preexistenčného výtvarného diela (ak je v diele použitý obraz, socha, fotografia), choreografa (vyskytuje sa v dielach s ľudovým, tanečným, zábavným charakterom) a v prípade zahraničného audiovizuálneho diela ide aj o ďalšie diela, a to diela režiséra slovenského znenia, autora prekladu slovenského znenia, autora úpravy dialógov slovenského znenia (prípadne českého znenia). Zo strany žalovanej došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, keď žalovaná realizovala verejný prenos bez súhlasu autorov. V ďalšom žalobca citoval ods. 8, 9, 10, 11, 22 a 58 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. 05. 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti. Vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia uviedol, že táto sa odvíja od zvyčajnej odmeny, t. j. odmeny, za akú zvyčajne v čase neoprávneného zásahu do kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. V roku 2016 žalobca uzatvoril celkovo 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu účinného od 01. 01. 2015, čo ju robí odmenou zvyčajnou a jej nerešpektovanie by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Dodal tiež, že za rok 2016 uzatvoril aj ku dňu podania žaloby 187 dohôd o urovaní s neoprávnenými používateľmi, ktorí dobrovoľne vydali bezdôvodné obohatenie vo výške licenčnej odmeny stanovenej podľa Sadzobníka žalobcu. V tejto súvislosti tiež poukázal na právny názor vyslovený Ústavným súdom SR v uznesení zo dňa 24. 03. 2011, sp. zn. II. ÚS 101/2011, ktorý uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa Sadzobníka odmien považoval za dôkaz toho, že iní používatelia na rozdiel od sťažovateľa považovali odmenu za primeranú. Zvyčajná odmena teda predstavuje podľa § 442a ods. 2 v spojení s § 458a OZ minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. Vyslovil tiež názor, že priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške najnižšej zvyčajnej odmeny, tak ako si žalobca uplatňuje v predmetnom konaní, je vo všeobecnosti nepostačujúce, nakoľko nemá žiaden výchovný vplyv ani preventívny účel pre odradenie neoprávnených používateľov pred zásahmi do autorských práv a nemotivuje ich k tomu, aby uzatvárali pred používaním diel licenčné zmluvy. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016 tak podľa Sadzobníka žalobcu zverejneného na jeho webstránke predstavuje sumu 1.170 eur zodpovedajúcu počtu 45 zvukovoobrazových zariadení v hoteli 3* pri sadzbe 26 eur/1 ks zvukovoobrazového zariadenia. Záverom dodal, že pred podaním žaloby žalovanú opakovane vyzýval na uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, vyzýval ju aj na mimosúdne vyriešenie vecí, avšak bezúspešne. Dôvodnosť žalovaného nároku žalobca preukazoval pripojenými listinnými dôkazmi: Oprávnením na výkon kolektívnej správy práv z 18. 08. 2016, č. k. MK-1587/2016-232/10421, Oprávnením č. 2/2004 na výkon kolektívnej správy práv zo dňa 11. 05. 2010, č. k. MK-663/2010-70/6165, informáciami z webovej stránky žalovanej vo forme printscreenu, Výzvou generálneho sekretariátu Európskej komisie z 12. 10. 2005, informáciami z webovej stránky Ministerstva kultúry SR, výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 04. 12. 2017, na CD nosiči: zoznam vysielaných diel, zmluvy o zastupovaní nositeľov práv, recipročná zmluva so zahraničným partnerom, rozšírené hromadné licenčné zmluvy, sadzobník žalobcu, štatistika vyplácania licenčných odmien za rok 2016, čiastkové štatistiky vyplácania odmien vybraným nositeľom práv. Zároveň na podporu svojej argumentácie k žalobe pripojil aj rozhodnutia súdov v skutkovo a právne obdobných veciach.

4. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 30. 07. 2018 navrhla žalobu o zaplatenie 2.340 eur v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko nevie vyčíslieť výšku oprávneného nároku. Nenamietla základ žalovaného nároku, len jeho výšku, ktorá je podľa nej nadhodnotená. Uviedla, že dohodu so žalobcom odmietla uzatvoriť práve z dôvodu neprimerane vysokej odmeny za umiestnenie televíznych prijímačov na hotelových izbách, a to aj v porovnaní s ostatnými organizáciami, ktoré spravujú práva autorov. Poukázala na to, že SLOVGRAM a OZIS s účinnosťou od 01. 01. 2016 pristúpili k spoločnému výberu odmien podľa AZ a ich výška v týchto obdobiach pre prevádzku žalovanej bola 351 eur a 329 eur. Do 31. 12. 2014 OZIS uskutočňoval spoločný výber primeraných odmien aj pre autorov zastúpených žalobcom a od 01. 01. 2015 uplatňuje nároky ňou zastupovaných nositeľov práv sám vo vlastnom mene. Za obdobie od 01. 01. 2013 do 31. 12. 2013 OZIS zastupujúci aj autorov zastupovaných žalobcom aj umelcov zastupovaných OZIS uplatňoval len sumu 449,60 eur (povinnosť žalovanej tak vzrástla zo sumy 449 eur pre dve organizácie kolektívnej správy na 1.170 eur na jednu organizáciu kolektívnej správy), čo žalobca nezdôvodnil. Navrhla preto zadovážiť od žalobcu a OZIS správu, či do 31. 12. 2014 uskutočňovali spoločný výber autorských odmien a dohodu medzi nimi k tomu, aký bol percentuálny spôsob delenia odmeny a tiež zhodnotenie nárastu výberu od 01. 01. 2015 žalobcom, a to v prípade potreby i znaleckým dokazovaním. Podľa nej neobstojí argumentácia inými súdnymi spormi, v ktorých

sa neriešila otázka oprávnenosti výšky odmien. Záverom poukázala na priemernú obsadenosť hotela 20- 30 % ročne, nakoľko hotel sa nachádza na vidieku, a preto aj výška odmeny všetkých organizácií kolektívnej správy by mala byť primeraná a riadne odôvodnená v závislosti od rozsahu zastupovania umelcov a štruktúry vysielania v TV a nemala by byť likvidačne určená pre hotelierov.

5. Žalobca v replike doručenej súdu dňa 21. 08. 2018 poukázal na to, že žalobou si neuplatňuje sumu 2.340 eur, ale 1.170 eur a nárok neopiera o ust. zák. č. 618/2003 Z.z., nakoľko tento v rozhodnom čase stratil účinnosť. Potvrdil, že do konca roka 2014 vyberal odmeny OZIS aj za žalobcu, nakoľko žalobca v roku 2009 uzatvoril dohodu o spoločnom výbere odmien s OZIS, organizáciou kolektívnej správy zastupujúcou úzky okruh slovenských výkonných umelcov. Podľa vtedajšieho spoločného sadzobníka, voči ktorému nikto nevzniesol námietky, bola stanovená ročná odmena za zvukovoobrazové zariadenie pre hotel 3* 23 eur (a podľa Sadzobníka žalobcu účinného od 01. 01. 2015 v sume 26 eur). Vzhľadom na to, že OZIS vykonával správu pre oveľa menej nositeľov práv a oveľa menej spravovaných predmetov ako žalobca, a že pre seba vyberal len primerané odmeny (t. j. odmeny pre výkonných umelcov) a nie licenčné odmeny (t. j. odmeny pre autorov), tak OZIS z vyberaných odmien prislúchal výrazne minoritný podiel pre použitie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom v ubytovacích zariadeniach. Pri schvaľovaní nového Sadzobníka od 01. 01. 2015 žalobca vychádzal z dovtedajšieho sadzobníka pričom zohľadnil napr. rozšírenie vysielacích kanálov jednotlivých TV, medziročnú infláciu. Od 01. 01. 2016 vyberá OZIS odmeny spoločne so SLOVGRAM, pričom priradenie odmien pre nositeľov práv zastupovaných OZIS sa v spoločnom sadzobníku neprejavilo zvýšením, nakoľko OZIS skutočne zastupuje minoritný počet nositeľov práv v porovnaní s celkovým počtom nositeľov práv zastupovaných inými OKS. Tvrdenia žalovanej o tom, že licenčné odmeny žalobcu sa od roku 2015 takmer zdvojnásobili, preto nemajú oporu v skutkovom stave a sú nepravdivé. Zdôraznil, že predmetom konania nie je zisťovanie kalkulácie a primeranosti licenčných odmien uvedených v sadzobníku žalobcu, každá organizácia kolektívnej správy však pri tvorbe sadzobníka odmien za použitie predmetov ochrany zohľadňuje viaceré kritériá, okrem iného aj spôsob použitia predmetov ochrany (či ide napr. o televízne vysielanie, verejné vykonanie na scéne, verejný prenos technickými zariadeniami). Verejný prenos technickými zariadeniami pritom predstavuje sekundárne použitie predmetov ochrany a odmeny oproti primárnemu použitiu (samotné televízne vysielanie) sa pohybujú v rozpätí 2- 5 %. Relevantný je aj charakter použitých predmetov ochrany, tiež počet zastupovaných nositeľov práv, rozsah typov predmetov ochrany zastupovaných jednotlivými organizáciami kolektívnej správy (najširšie portfólio má práve žalobca), počet použitých predmetov ochrany, váha, význam a charakter jednotlivých zložiek predmetov ochrany v rámci toho- ktorého spôsobu použitia. Pri televíznom vysielaní audiovizuálnych diel ako aj jeho verejnom prenose technickými zariadeniami sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky zastupované žalobcom (najmä réžia, scenár, dialógy, autor literárnej predlohy). Z povahy veci je tak zrejmé, že žalobca zastupuje nositeľov práv a spravuje predmety ochrany, ktoré tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorskoprávne relevantnej zložky televízneho vysielania používaného žalovanou. SLOVGRAM a OZIS v rámci verejného prenosu technickými prostriedkami udeľujú súhlas za výkonných umelcov, t. j. nejedná sa o autorské práva, ale o práva súvisiace s autorským právom. Potvrdil, že SOZA v roku 2016 uplatňovala podľa sadzobníka v hotely kategórie troch hviezdíčiek 9,50 eur a žalobca odmenu 26 eur. Z vybratých odmien však SOZA v rámci jedného odvysielaného audiovizuálneho diela vyplácala odmenu iba autorovi hudobného diela, kým žalobca odmenu vyplácal aj režisérovi, scenáristovi slovenského znenia, autorovi literárnej predlohy, choreografovi, výtvarníkom v prípade animovaných diel, bábkarom, príp. ďalším autorom výtvarných diel pokiaľ boli použité v audiovizuálnom diele, autorovi prekladu, autorovi úpravy dialógov a pod. Uviedol tiež, že v rámci výkonu dohľadu nad činnosťou organizácie kolektívnej správy požiadalo Ministerstvo kultúry SR dňa 26. 04. 2017 žalobcu o informácie ohľadom jeho cenníka a nakoľko sadzobník platný od 01. 01. 2017 je v časti týkajúcej sa predmetu konania identický so sadzobníkom platným v roku 2016, závery Ministerstva kultúry SR sú relevantné aj v danej veci. Opätovne zdôraznil, že predmetom konania nie je posudzovanie výšky licenčných odmien ani rozhodovanie o ich výške, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny. Rešpektujúc Sadzobník žalobcu uzatvorilo k dňu podania vyjadrenia dohody o urovnaní za rok 2016 spolu 264 používateľov, za rok 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 46 dohody o urovnaní. Pre rok 2018 uzatvorilo rozšírené hromadné licenčné zmluvy 700 používateľov. Je preto zrejmé, že iní používatelia na rozdiel od žalovanej, ktorá vedome, sústavne a dlhodobo neoprávnenne zasahuje do práv autorov, považujú sadzobník za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Pokiaľ žalovaná poukazovala na obsadenosť hotela v danom období, uviedol, že predmet konania sa týka realizovania verejného prenosu technickými zariadeniami bez získania predchádzajúceho súhlasu nositeľov práv, t. j. bez licencie. Licencia vo svojej podstate znamená udelenia práva na používanie predmetov ochrany a

licenčnou zmluvou autor vo všeobecnosti udeľuje používateľovi právo používať jeho dielo. Licenčná odmena je tak odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za ich reálne používanie. V akom rozsahu používateľ nakoniec po získaní licencie reálne využíva udelené mu právo používať predmety ochrany na dohodnutý účel, je preto nepodstatné. Uvedené prirovnal licencií k počítačovému programu, kedy používateľ za licenčnú odmenu získa súhlas používať dielo- počítačový program a môže s ním dohodnutým spôsobom nakladať, a či a v akom rozsahu program využíva je irelevantné. Uvedené vyplýva aj z § 69 ods. 6 AZ. V prípade verejného prenosu technickými prostriedkami ako hromadného používania predmetov ochrany vopred nie je známym presný rozsah a obsah vysielania a teda rozsah a identifikácia diel, ktoré budú predmetom vysielania, navyiac počet kolektívne spravovaných predmetov ochrany sa v priebehu trvania licencovaného obdobia môže meniť. Bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, je používateľ v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Licenčná odmena sa preto stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Jedná sa o celosvetovo používaný a akceptovaný postup. Aj v kontexte právnej úpravy § 458a, § 442a ods. 12 OZ je irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany, rozhodujúca je len skutočnosť, či bola povinnosť žalovanej mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu splnená. Pre posúdenie žalovaného nároku je tak rozhodné len skúmanie obvyklej odmeny, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú sumu získavali licencie a aj z predložených zmlúv, ktoré žalobca v danom čase uzatvoril, je zrejmé, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium pre podľa sadzobníka dohodnutú odmenu. V ďalšom poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-367/2015. Pokiaľ žalovaná argumentovala, že jediným dôvodom, pre ktorý odmietla uzatvoriť so žalobcom dohodu, bola neprímerane vysoká odmena, uviedol, že ak žalovaná nesúhlasila s licenčnými odmenami uvedenými v sadzobníku a chcela oprávnenne používať predmety ochrany kolektívne spravované žalobcom, tak mala možnosť riešiť danú situáciu podľa príslušných ustanovení AZ. Žalovaná však podľa § 165 ods. 8 AZ nepodala žalobu o určenie obsahu licenčnej zmluvy a ani neukladala finančné prostriedky za používanie predmetov ochrany podľa AZ, aj napriek tomu vedome neoprávnenne používala predmety ochrany, čím v rozpore s ústavou zasiahla vedome a zasahuje dlhodobo do duševného vlastníctva. Pokiaľ preto navrhuje žalobu zamietnuť, tak žiada, aby súd poskytol ochranu dlhodobému vedomému neoprávnenému porušovaniu autorských práv. Oprávnenosť žalobcovho nároku pritom súdy konštantne potvrdzujú tak na prvej, ako i na druhej inštancii, čo preukázal výpočtom viacerých súdnych konaní za súčasného predloženia rozhodnutí v nich vynesných v prospech žalobcu.

6. Žalovaná v duplike doručenej súdu dňa 28. 09. 2018 poukázala na to, že žalobca neposkytol údaj o tom, koľko užívateľov odmietlo uhradiť požadovanú výšku odmien a z akého dôvodu. Spornú otázku primeranosti pritom rieši Protimonopolný úrad už od roku 2017 alebo 2016 a súčasne je proti všetkým organizáciám kolektívnej správy podaná aj žaloba Zväzom hotelov. Do skončenia týchto konaní preto navrhla konanie prerušiť.

7. Vo veci súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu, od čítania ktorých, resp. oznámenia ich obsahu na pojednávaní v súlade s § 204 CSP upustil, a z ktorých ustálil nižšie uvedený skutkový a právny stav veci.

8. Oprávnenie Ministerstva kultúry SR zo dňa 11. 05. 2010, č. k. G.-XXX/XXXX-XX/XXXX vydané na dobu neurčitú oprávňuje žalobcu podľa zák. č. 618/2003 Z.z. na výkon dobrovoľnej kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam alebo dielam úžitkového umenia, okrem iného podľa písm. b) aj v odbore ich použitia verejným prenosom predvedením akýmikoľvek technickými prostriedkami.

9. Podľa oprávnenia zo dňa 18. 08. 2016, č. k. G.-XXXX/XXXX-XXX/XXXXX udeleného na dobu neurčitú je žalobca oprávnený na výkon kolektívnej správy práv podľa zák. č. 185/2015 Z.z. k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia, okrem iného podľa písm. o) aj v odbore ich použitia uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu.

10. Z informácií zverejnených na webovom portáli Ministerstva kultúry SR dňa 08. 12. 2017 vyplýva, že žalobca je oprávnený uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy v zmysle § 79 AZ, medzi inými aj na verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia, s výnimkou vysielať, retransmisie a sprístupňovania verejnosti.

11. Podľa informácií zverejnených na internetovej stránke žalovanej dňa 08. 12. 2017 (predložených ako printscreen), táto bola v danom čase prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Park Hotel Tartuf v Beladiciach zaradeného do kategórie 3*. Na svojej stránke verejne deklarovala, všetky izby (spolu 45) sú vybavené okrem iného aj televízorom so satelitným príjmom.

12. Podľa Sadzobníka žalobcu účinného od 01. 01. 2015 licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v hoteli 3* predstavuje za jedno zariadenie sumu 26 eur ročne (pozn. súdu bez zohľadnenia vyťaženia ubytovacieho zariadenia).

13. Listom zo dňa 19. 02. 2016 žalobca upozornil žalovanú, že pre legálne použitie diel autorov zastupovaných žalobcom je aj v roku 2016 potrebné mať uzatvorenú licenčnú zmluvu a na jej základe platiť licenčnú odmenu. Zároveň ju informoval, že formulár licenčnej zmluvy je zverejnený na www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> a v prípade včasného splnenia povinnosti spočívajúcej v zaslaní vyplnenej a podpísanej formulárovej zmluvy jej žalobca môže poskytnúť odmenu vo výške 10 % základnej sadzby licenčnej odmeny.

14. Listami zo dňa 16. 05. 2016 a 01. 12. 2016 žalobca opätovne vyzval žalovanú na uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy.

15. Výzvou zo dňa 04. 12. 2017, žalobca vyzval žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.170 eur v lehote 5 dní od doručenia výzvy, odôvodneného používaním predmetov ochrany, ku ktorým majetkové práva kolektívne spravuje žalobca, v roku 2016 v ubytovacom zariadení D. T. F., v ktorom v danom období dochádzalo k verejnému prenosu technickými zariadeniami prostredníctvom 45 zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Podľa žalobcom predloženého ePodacieho hárku a údajov o doručení zásielky zverejnených na webovom sídle poštového doručovateľa, predmetná zásielka bola daná na poštovú prepravu dňa 05. 12. 2017 a žalovanej bola doručená dňa 08. 12. 2017.

16. Žalobca na dvoch CD nosičoch predložil zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom, zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými má uzatvorené recipročné zmluvy o zastupovaní, 13 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv, jednu recipročnú zmluvu so zahraničným partnerom, štatistiku vysielať slovenských televíznych staníc v roku 2016 s uvedením zoznamu vysielať audiovizuálnych diel, rozšírené hromadné licenčné zmluvy uzatvorené v roku 2016, Sadzobník žalobcu v znení účinnom od 01. 01. 2015, štatistiku vyplácania licenčných odmien za rok 2016, čiastkové štatistiky vyplácania odmien vybraným nositeľom práv.

17. Generálny sekretariát Komisie Európskych spoločenstiev listom zo dňa 18. 10. 2005 upozornil Ministerstvo zahraničných vecí Českej republiky v súvislosti so zákonodarcom prijatou výnimkou pre hotelové izby a iné podobné zariadenia z povinnosti žiadať majiteľov autorských práv o súhlas s verejným prenosom diel, výkonov a zvukových nahrávok a audiovizuálnych diel prostredníctvom rozhlasového alebo televízneho vysielať, pokiaľ sa pozerajú na televízor alebo počúvajú hudbu v hotelových izbách, že táto nie je v súlade s *acquis* ES upravujúcou oblasť autorských práv, konkrétne so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 12. 05. 2001 o harmonizácii určitých aspektov autorského práva a práv s ním súvisiacich v informačnej spoločnosti do právnych predpisov Českej republiky. Uvedené odôvodnil tým, že prenášanie vysielať do hotelových izieb predstavuje druhotné použitie, nakoľko je pri ňom oslovená nová a ďalšia časť verejnosti a otázka, či táto ďalšia časť verejnosti vysielať prijíma v súkromí, t. j. v hotelovej izbe, nie je pre vymedzenie rozdielu medzi súkromným a verejným v zmysle autorských práv relevantná.

18. Právna zástupkyňa žalobcu vo svojich prednesoch poukázala na to, že sieť hotelov uzatvorila so žalobcom za rok 2017 zmluvu o urovaní za všetkých jeho členov s tým, že pristúpila na žalobcom určenú výšku licenčnej odmeny nezohľadňujúcu obsadenosť hotelových zariadení. Za rok 2015 žalobca uzatvoril 218 licenčných zmlúv a 388 urovaní, za rok 2016 spolu 300 licenčných zmlúv a 277 urovaní,

za rok 2017 spolu 645 licenčných zmlúv a 291 dohôd o urovnaní a v roku 2018 spolu 800 licenčných zmlúv s tým, že odmeny boli dohodnuté podľa sadzobníka žalobcu. Uviedla, že žalovaná už v roku 2015 porušovala autorské práva, čo bolo predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12Ca/2/2017, v ktorom bol žalobca v nepremlčanej časti úspešný tak v prvoinštančnom aj odvolacom konaní. Na podporu svojej argumentácie o dôvodnosti uplatneného nároku tak čo do základu i výšky poukázala aj na rozhodovaciu prax slovenských súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, ktoré žalobcovi vyhovelí na prvom stupni v 134 veciach, odvolacie sudy rozhodli v jeho prospech 78- krát a dovolanie bolo Najvyšším súdom SR päťkrát odmietnuté. Návrh na prerušenie konania označila za nedôvodný, k čomu sa zhodne priklonili aj sudy rozhodujúce v obdobných veciach, nakoľko rozhodnutie Protimonopolného úradu SR nemá relevanciu pre konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko jeho výška sa odvíja od zvyčajnej výšky licenčnej odmeny. K zhodnému právnomu záveru vo vzťahu k navrhovanému prerušeniu konania dospel aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/187/2021.

19. Žalovaná nesúhlasila s výškou požadovaného bezdôvodného obohatenia majúca za to, že licenčná odmena podľa sadzobníka žalobcu je neprimeraná a doposiaľ sa sudy v konaniach, na ktoré poukazoval žalobca nezaoberali touto skutočnosťou. Poukázala na rozhodnutie Protimonopolného úradu SR, ktorý v tomto roku rozhodol o zneužití dominantného postavenia žalobcu a skutočnosť, že žiaden hosť nepríde do hotela len kvôli TV prijímaču, ale za komplexom služieb. Zdôraznila, že práve LITA a SOZA si spomedzi všetkých organizácií kolektívnej správy uplatňujú najvyššie odmeny a bolo by zaujímavé poznať percentuálny pomer rozdelenia týchto súm. Na doplňujúcu otázku súdu uviedla, že návrh na určenie obsahu licenčnej zmluvy nepodala z dôvodu, že už bolo voči nej vedené súdne konanie a bola toho názoru, že zákon presne stanovuje kritériá, ktoré by mali byť pri určení licenčnej odmeny žalobcom dodržané.

20. Právna zástupkyňa žalobcu v reakcii na to zdôraznila, že judikatúra Súdneho dvora Európskej únie jasne uvádza, že takéto používanie predmetov ochrany prináša ekonomický prospech prevádzkovateľom hotelových zariadení, nakoľko tým dochádza k zvyšovaniu kvality poskytovania služieb. V súvislosti s poukazom na výšku odmien uplatňovaných LITA a SOZA dodala, že tieto organizácie kolektívnej správy vykonávajú práva autorov, zatiaľ čo ostatné iba práva nositeľov súvisiace s autorskými právami, čo je príčinou rozdielnej výšky odmien. Potvrdila, že voči rozhodnutiu Protimonopolného úradu SR podal žalobca rozklad, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté.

21. Žalovaná na pojednávaní opätovne navrhla konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného na Protimonopolnom úrade SR a tiež do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod jej neznámou spisovou značkou, predmetom ktorého je nárok uplatnený Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenska voči žalobcovi ohľadom výšky uplatňovaných náhrad. Na otázku súdu uviedla, že nie je členom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska.

22. Žalobca nesúhlasil ani s prerušením konania vedeného proti nemu Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska, predmetom ktorého je určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, a to výlučne za svojich členov s tým, že členovia zväzu skladajú do úschovy finančné prostriedky podľa Sadzobníka organizácie kolektívnej správy, čím sa stávajú oprávnenými používateľmi. Uviedol, že žaloba v danej veci bola podaná dňa 25. 03. 2018 a výsledok tohto konania nemôže mať vplyv na konanie vedené proti žalovanej, o to viac, že súd aj tak nemôže obsah licenčnej zmluvy určiť späťne. Návrh žalovanej na prerušenie konania označil a za neurčitý.

23. Podľa § 1 ods. 1, 2 zák. č. 185/2015 Z.z. autorský zákon v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. v čase neoprávneného použitia diel (ďalej len „AZ“) tento zákon upravuje vzťahy, ktoré vznikajú v súvislosti s vytvorením a použitím autorského diela (ďalej len „dielo“) alebo umeleckého výkonu, v súvislosti s výrobou a použitím zvukového záznamu, audiovizuálneho záznamu alebo vysielania a v súvislosti s vytvorením alebo zhotovením a použitím počítačového programu alebo databázy tak, aby boli chránené práva a oprávnené záujmy autora, výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu audiovizuálneho záznamu, rozhlasového vysielateľa a televízneho vysielateľa (ďalej len „vysielateľ“), autora počítačového programu, autora databázy a zhotoviteľa databázy. Tento zákon upravuje aj správu práv.

24. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 AZ autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20160101.html>>.

25. Podľa § 19 ods. 4 písm. písm. f) bod 3. AZ použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti

1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela,
2. verejným vykonaním diela,
3. verejným prenosom diela.

26. Podľa § 27 ods. 1 AZ verejný prenos diela je verejné šírenie diela akýmkoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach kde by bez tohto prenosu vnímať nemohli. Vysielanie diela, retransmisia diela a sprístupňovanie diela verejnosti je verejným prenosom diela.

27. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

28. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ nároku podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

29. Podľa § 65 ods. 1 AZ licenčnou zmluvou udeľuje autor nadobúdateľovi súhlas na použitie diela (ďalej len „licencia“). Licenčná zmluva obsahuje najmä spôsob použitia diela podľa § 19 ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20160101.html>>, rozsah licencie, čas, na ktorý autor licenciu udeľuje, alebo spôsob jeho určenia a odmenu alebo spôsob jej určenia, ak sa autor s nadobúdateľom nedohodol na bezodplatnom poskytnutí licencie.

30. Podľa § 78 ods. 1 AZ hromadnou licenčnou zmluvou môže udeliť organizácia kolektívnej správy nadobúdateľovi súhlas na použitie viacerých diel nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20220325>>, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv.

31. Podľa § 79 ods. 1 AZ organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20220325>> na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20220325>>, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv

a) zastupovaných podľa § 164, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20220325>> ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a

b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20220325>> a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

32. Podľa § 79 ods. 2, 3 AZ nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie. Nositeľovi práv podľa odseku 1 písm. b) patria rovnaké práva a povinnosti vyplývajúce z rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy ako nositeľom práv, ktorí sú organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164, vrátane primeraného uplatnenia práv a povinností vo vzťahu k organizácii kolektívnej správy, pokiaľ ide o výber, prerozdelenie a vyplatenie odmien a iných peňažných plnení.

33. Podľa § 141 ods. 1, 2 AZ správou práv sa na účely tohto zákona rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131. Správu práv vykonáva za nositeľa práv nezávislý subjekt správy alebo organizácia kolektívnej správy podľa tohto zákona, ak nie je v § 146 a 147 ustanovené inak.

34. Podľa § 143 ods. 1, 2 AZ kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy. Výkon kolektívnej správy je službou poskytovanou podľa tohto zákona.

35. Podľa § 144 ods. 1 AZ organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv.

36. Podľa § 164 ods. 1 AZ organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada.

37. Podľa § 165 ods. 4 AZ organizácia kolektívnej správy na žiadosť, ktorá obsahuje pravdivé a úplné informácie potrebné na uzatvorenie zmluvy, predloží používateľovi návrh zmluvy podľa odseku 1 bez zbytočného odkladu od doručenia žiadosti.

38. Podľa § 165 ods. 8 AZ ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne na uzavretí zmluvy podľa odseku 1 alebo ak nepredloží používateľovi návrh zmluvy podľa odseku 4, môže používateľ požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny a nahradenia prejavu vôle uzavrieť takúto zmluvu určil súd. Súd pri určení obsahu zmluvy podľa odseku 1 písm. a) až c) prihliada na druh predmetu ochrany, spôsob, rozsah, účel jeho použitia a na čas, v ktorom sa predmet ochrany bude používať.

39. Podľa § 169 ods. 1 AZ organizácia kolektívnej správy je povinná viesť sadzobník odmien, ktorý vychádza zo zásad výberu, prerozdelenia a vyplatenia príjmov z výkonu kolektívnej správy práv. Sadzobník odmien obsahuje odmeny za obvyklé použitie predmetu ochrany alebo spôsob výpočtu výšky tejto odmeny vrátane kritérií použitých pri výpočte odmeny, zaručujúci primerané a nediskriminačné podmienky.

40. Podľa § 169 ods. 2 AZ pri určení výšky odmien určených v sadzobníku odmien a v zmluvách podľa § 165 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20160101.html>> organizácia kolektívnej správy zohľadní rozsah, spôsob, účel a čas použitia predmetu ochrany. Organizácia kolektívnej správy ďalej zohľadní aj ekonomickú hodnotu použitia predmetov ochrany a ekonomickú hodnotu služby kolektívnej správy práv poskytnutej organizáciou kolektívnej správy.

41. Podľa § 169 ods. 4 AZ organizácia kolektívnej správy je povinná
a) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/185/20160101.html>> pre nositeľa práv licenčné odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny a
b) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody; to neplatí, ak nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne.

42. Podľa § 442a ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajne v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

43. Podľa § 458a OZ ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

44. Autorské právo predstavuje absolútne právo zamerané na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti autorov, ktorá sa v empirickom vyjadrení prejavuje vytvorením diela. Práve vyjadrenie diela v podobe vnímateľnej zmyslami limituje vznik autorského práva k dielu a s tým spojenou autorskoprávnou ochranou, ktorá je autorom poskytovaná tak na vnútroštátnej (AZ), ako aj na medzinárodnej úrovni (napr. Dohovor o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, Bernský dohovor o ochrane literárnych a

umeleckých diel, Rímsky dohovor, smernica EÚ č. 2004/48 a smernica EP a Rady č. 2001/29/ES). Podľa § 19 ods. 1 AZ k majetkovým právam autora patrí aj právo udeliť súhlas na ďalšie použitie svojho diela a na odmenu zaň, najčastejšie uzatvorením licenčnej zmluvy, ktorá pre používateľa vytvára skutkový a právny základ pre rámec použitia diela, a to ako často k použitiu diela skutočne dôjde, je z právneho hľadiska irelevantné. Inými slovami povedané licenčná odmena predstavuje plnenie za to, že takáto možnosť sa nadobúdateľovi vôbec poskytne. Jedným z demonštratívne vypočítaných spôsobov použitia diela je aj verejný prenos diela definovaný v ust. § 27 AZ. Jedná sa o efemérnu (nehmotné) transmisiu diela z jedného miesta na druhé. Na použitie diela týmto spôsobom nie je potrebný príjem transmisie diela poslucháčom či divákom, nakoľko k použitiu diela verejným prenosom v autorskoprávnom zmysle dochádza už samotnou emisiou signálu obsahujúceho dielo alebo jeho časť v nehmotnej podobe spôsobom, ktorý umožňuje individuálne neurčenej skupine osôb prijímať a následne vnímať šírené dielo zmyslami. Súdny dvor Európskej únie vo svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že pojmu verejný prenos zodpovedá aj poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov ubytovaným hosťom (napr. Súdny dvor ES vo veci Sociedad General de Autores y Editores de España (SGDAE) v. Rafael Hoteles SA, ZR 2006 I-11519, C-306/05). Nadväzujúc na uvedený právny názor aj neskoršie rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie chápu a vykladajú pojem verejný prenos extenzívne, t. j. už aj v podobe objektívnej možnosti verejného prenosu diela. Pre lepšie uplatnenie a zefektívnenie výkonu majetkových práv slúži inštitút kolektívnej správy práv, kedy organizácie kolektívnej správy na základe a v rozsahu oprávnenia vydaného Ministerstvom kultúry SR zastupujú a spolupôsobia pri ochrane majetkových práv autorov, t. j. okrem iného uzatvárajú s používateľmi autorských diel licenčné zmluvy, zabezpečujú majetkové vyrovnanie práv autorov s používateľmi ich diel či vymáhajú nároky vzniknuté titulom neoprávneného zásahu do autorských práv. Naplnením skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do autorského práva dochádza k zníženiu majetku autora, resp. autorov a ich obvyklých príjmov a k zvýšeniu majetku rušiteľa z dôvodu, že neuhradil odmenu, o ktorý by sa jeho majetok bol býval zmenšil, keby konal pre použitím diela v súlade s objektívnym právom.

45. Aplikujúc citované zákonné ustanovenia a vyššie uvedené právno-teoretické východiská na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav veci dospel súd k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

46. Predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého titulom používania predmetov ochrany žalovanou v roku 2016 v ňou prevádzkovanom ubytovacom zariadení D. T. F. H. R., disponujúcim spolu 45 televíznymi prijímačmi so satelitným príjmom, ktoré boli súčasťou komfortného vybavenia hotelových izieb. Aktívnu vecnú legitimáciu mal súd za preukázanú z predložených Oprávnení vydaných Ministerstvom kultúry SR, v zmysle ktorých žalobca vykonáva kolektívnu správu práv k vymedzeným predmetom ochrany v odbore ich použitia uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu, na základe ktorých je podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ a § 169 ods. 4 AZ nielen oprávnený, ale aj ex lege povinný vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv (tzv. nepriame zastúpenie) vymáhať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy zastupujúca najviac nositeľov práv na území Slovenskej republiky a takto evidovaná aj v evidencii organizácií kolektívnej správy uzatvára podľa § 79 ods. 1 a 5 AZ rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 AZ na zmluvnom základe, ako aj tých, ktorí nie sú ním zastupovaní s poukazom na § 19 a § 58 ods. 1 AZ. Pasívna vecná legitimácia nebola v konaní spornou, keď žalovaná podľa predložených dôkazov a nepopretých skutkových tvrdení, je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia D. T. F. disponujúcim v roku 2016 45 kusmi zvukovoobrazových prijímačov so satelitným príjmom (pozn. súdu za rovnaký počet zvukovoobrazových prijímačov bola žalovanej právoplatne uložená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie za časť roka 2015 v konaní vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 12Ca/2/2017). Uvedené nakoniec deklarovala samotná žalovaná, ktorá na svojej webovej stránke verejne uvádzala, že všetky izby sú vybavené televízorom so satelitným príjmom. Spornou nebola ani notoricky známa skutočnosť, že súčasťou verejného prenosu v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu práv žalobca (literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, diela výtvarného a úžitkového umenia, architektonické) a rovnako, že žalovaná nemala za obdobie roka 2016 uzatvorenú so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by ju za odplatu oprávňovala na verejný prenos týchto diel, a to aj napriek viacerým neúspešným výzvam žalobcu na uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy. V konaní spornou otázkou bola výška žalovaného nároku, ktorá sa žalovanej vzhľadom na povahu veci javila ako neadekvátna.

47. Žalobca na podporu svojej dôkaznej situácie v tejto súvislosti predložil štatistiku vysielania slovenských televíznych staníc v roku 2016 s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel, k čomu súd dodáva, že aj v intenciách právnych záverov vyslovených Ústavným súdom SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 2186/2014 konkrétny predmet ochrany a konkrétnych autorov s prihliadnutím na samotný účel kolektívnej správy, nie je potrebné špecifikovať. Žalobcu v konaní zaťažuje len povinnosť preukázať aspoň druhoakých nositeľov práv zastupuje, a že v rozhodnom čase dochádzalo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, k produkcii diel autorov zastupovaných žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy. Atribútom kolektívnosti a hromadnosti správy majetkových práv autorov a účelu autorskoprávnej úpravy sa prieči preukazovanie presného počtu spravovaných predmetov ochrany a presného rozsahu zastupovaných autorov. Na základe uvedeného skutkového stavu, kedy žalovaná v ňou prevádzkovanom ubytovacom zariadení v roku 2016 zabezpečovala na 45 zvukovoobrazových zariadeniach satelitný príjem umožňujúci prístup k vysielaným dielam, aj napriek tomu, že nemala so žalobcom uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorá by legitimovala jej právo na použitie zákonom chránených výsledkov tvorivej duševnej činnosti, dospel súd k záveru, že došlo k neoprávnenému zásahu do autorského práva autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam alebo dielam úžitkového umenia spôsobom ako bol definovaný v rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ C-306/05, C-162/10, C-136/09 (podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ z 07. 12. 2006, sp. zn. C-306/05 poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos; podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ z 12. 03. 2012, sp. zn. C-162/10 prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos; podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ z 18. 03. 2010, sp. zn. C-136/2009 prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice EP a Rady č. 2001/26/ES z 22. 05. 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorského práva a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti). Druhotným následkom tohto neoprávneného zásahu je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, ktorého výška sa v zmysle ust. § 458a OZ v spojení s § 442 ods. 2 OZ určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase tohto neoprávneného zásahu. Zvyčajnosť licenčnej odmeny za udelenie oprávnenia na použitie diela verejným prenosom v ubytovacích zariadeniach kategórie 3* v roku 2016 žalobca dostatočne preukázal Sadzobníkom, ktorý aj v zmysle zákonného vymedzenia (§ 169 ods. 1 AZ) vychádza z obvyklej odmeny za použitie predmetov ochrany, ďalej licenčnými zmluvami, vrátane hromadných licenčných zmlúv a štatistikou vyplatených licenčných odmien v roku 2016 a skutočnosti, že výška licenčných odmien stanovená v Sadzobníku vykazovala znaky zvyčajnej odmeny svedčí aj množstvo dohôd o urovnaní, v ktorých neoprávnení používatelia akceptovali sadzobníkom stanovenú výšku licenčnej odmeny. V tomto smere súd podporne poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/1759/2011 z 21. 12. 2012, sp. zn. 30Cdo/2715/2015 z 27. 01. 2016, v ktorých dospel k záveru, že sadzobníku organizácii kolektívnej správy možno v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej odmeny a obdobne aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 24. 03. 2011, sp. zn. II. ÚS 101/2011, ktorý konštatoval, že obvyklosť odmeny sa posudzuje podľa výšky odmeny, za akú boli v čase neoprávneného zásahu poskytované licencie iným používateľom, t. j. na akú zneli uzatvárané hromadné licenčné zmluvy. Žalobcom uplatnená výška bezdôvodného obohatenia vzhľadom na predložené listinné dôkazy zodpovedá atribútu obvyklej odmeny v čase neoprávneného zásahu do ústavou chráneného práva. Vo vzťahu k obrane žalovanej o neprimeranosti výšky takejto odmeny žalobcom jednostranne určenej v jeho Sadzobníku súd uvádza, že predmetom tohto konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie určenie primeranej licenčnej odmeny za použitie diel na základe zásad stanovených AZ. Súd je toho názoru, že toto právne a súdmi všeobecne akceptované východisko je práve tým dôvodom, prečo sa doterajšia súdna prax nezaoberala a nemohla zaoberať primeranosťou tejto odmeny, kedy žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je determinovaný výlučne a len zvyčajnosťou tejto odmeny. Pokiaľ žalovaná nepristúpila v rámci kontraktčného procesu na žalobcom stanovenú výšku licenčnej odmeny, ktorú považovala za neprimerane vysokú, mala autorským zákonom stanovený legitímny nástroj obrany, a to podanie žaloby na súd o určenie obsahu licenčnej zmluvy podľa § 165 ods. 8 AZ, v konaní o ktorej by sa súd zaoberal stanovením výšky primeranej odmeny zodpovedajúcej kritériám uvedeným v § 165 ods. 8 AZ a teda aj obranou žalovanej prezentovanou oneskorene až v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj v intenciách rímskoprávnej zásady „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) nemožno hodnotiť obranu žalovanej, v ktorej tvrdila, že

vychádzala zo zákonnej povinnosti žalobcu určovať ceny v Sadzobníku v súlade so zákonodarcom stanovenými kritériami, inak ako účelovú a neospravedlňujúcu. Súd nemôže poskytnúť väčšiu ochranu nepoctivému konaniu žalovanej, ktorá postupovala contra legem a v dôsledku protiprávneho konania sa na úkor nositeľov majetkových práv kolektívne spravovaných žalobcom bezdôvodne obohatila, oproti používateľom autorských diel, ktoré tieto užívali na základe riadne uzatvorenej licenčnej zmluvy a za odplatu, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia. Rovnako je potrebné uviesť, že aj napriek zmene právnej úpravy v dôsledku prijatia nového autorského zákona č. 185/2015 Z.z., ktorý upustil od prioritizovania satisfakčného charakteru bezdôvodného obohatenia pred jeho reštitučnou funkciou (vyjadreného v zák. č. 618/2003 Z.z. dvojnásobkom obvyklej odmeny hradenej titulom bezdôvodného obohatenia), z ust. § 442a ods. 2 OZ, ktoré je určujúce pre stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia, aj naďalej vyplýva, že sa jedná o minimálnu výšku, ktorú je neoprávnený užívateľ povinný zaplatiť. Ani prípadným pripustením záveru o neprimeranosti odmien stanovených v Sadzobníku žalobcu by nebolo možné dôjsť k inému záveru o výške bezdôvodného obohatenia, inak by súd znevýhodnil a nepriamo diskriminoval všetkých oprávnených užívateľov, ktorí mali v danom čase riadne uzatvorené zmluvy, na základe ktorých platili licenčnú odmenu, čo vzhľadom na ich majoritu založilo obvyklú odmenu, oproti tým, ktorí vedomí si neoprávneného užívania predmetov ochrany, tieto aj naďalej užívali bez akejkoľvek snahy vyriešiť právne vzťahy so žalobcom ako zástupcom nositeľov autorských práv zákonom prezumovaným spôsobom. Z uvedeného dôvodu je súd toho záveru, že z úradnej činnosti mu známe rozhodnutie Protimonopolného úradu č.: 2022/DOZ/POK/2/12 zo dňa 23. februára 2022, ktorý konštatoval (pozn. súdu zatiaľ neprávoplatne), že žalobca uplatňoval neprimerané ceny pri poskytovaní licenčných služieb používateľom vymedzených autorských diel v odbore verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazového prijímača/TV v izbách ubytovacích zariadení na území SR, a to v rokoch 2015, 2016, 2017, 2018 v kategórii 5*, 4*, 3*, 2*, 1* hotely a penzióny a v roku 2019 v kategórii 5*, 4*, 3*, 2*, 1*, čím zneužil dominantné postavenie podľa čl. 102 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie a dominantného postavenia podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy 2 Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 350/2016 Z. z., nie je pre rozhodnutie o bezdôvodnom obohatení právne relevantné. Ako neopodstatnenú vyhodnotil súd aj argumentáciu žalovanej vo vzťahu k odmene účtovanej inými organizáciami kolektívnej správy, a to jednak vzhľadom na skutočnosť, že predmetom tohto konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a tiež vzhľadom na rozdielnu povahu, charakter a rozsah práv spravovaných žalobcom oproti ostatným organizáciami kolektívnej správy, ktorý ako poukazoval žalobca neumožňuje relevantne komparovať sadzobník jednotlivých organizácií kolektívnej správy, o to viac za situácie, kedy žalobca zastupuje výrazne vyšší okruh subjektov v porovnaní s napr. SOZA, SLOVRGRAM. Žalovaná tiež žiadnym spôsobom nereflektuje rozdiel medzi primeranou odmenou výkonných umelcov a licenčnou odmenou nositeľov autorských práv (t. j. nie práv súvisiacich s autorským právom). Porovnanie odmeny stanovenej a vyberanej jednotlivými organizáciami kolektívnej správy v jej absolútnom číselnom vyjadrení by malo výpovednú hodnotu len v prípade, ak by vychádzalo z rovnakých predmetov ochrany a rozsahu spravovaných práv, čo v danom prípade rozhodne splnené nie je. Rovnako je potrebné uviesť, že pre posúdenie dôvodnosti žalovaného nároku čo do výšky je irelevantná aj prípadná obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovanej v roku 2016, nakoľko predmetné kritérium platná právna úprava v danom čase nezohľadňovala, t. j. do výšky obvyklej odmeny, ktorú v roku 2016 uhrádzali používatelia predmetov ochrany, sa obsadenosť hotela nepremietala. V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje na charakter licenčnej odmeny, ktorá sa vzťahuje na oprávnenie použiť dielo (nie povinnosť) a jeho skutočné využitie je pre stanovenie licenčnej odmeny irelevantné, čo nakoniec vyplýva aj zo znenia § 69 ods. 6 AZ, v zmysle ktorého ak nadobúdateľ nevyužije licenciu, nemá nárok na vrátenie odmeny (obdobný záver platí aj pri úprave vzťahov pri zakúpení licencie k počítačovému programu, kedy je irelevantné ako často a či nadobúdateľ licencie program využíva, avšak za účelom získania možnosti jeho legálneho využitia musí uzatvoriť licenčnú zmluvu, bližšie viď aj publikácia „Autorský zákon“, Prof. JUDr. Ivo Telec, CSc. a JUDr. Pavel Tuma, PhD., LL.M.). Nakoniec skutočnosť, že nie je rozhodujúce či dôjde k skutočnému vnímaniu diel prenášaných technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo vyplýva aj z legálnej definície verejného prenosu v ust. § 27 ods. 1 AZ (slovne spojenie „môžu vnímať“). Vzhľadom na uvedené súd aj napriek námietkam žalovanej, ktoré v danom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia (pozn. súdu nie o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy) vyhodnotil ako právne irelevantné, akceptoval žalobcom stanovenú odmenu podľa jeho sadzobníka, ktorú posúdil ako obvyklú, t. j. takú, za akú boli v rozhodnom období roka 2016 poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia licencie v rozhodnom období získali. Opätovne je však potrebné zdôrazniť, že tento záveru súdu (zameraný

na posúdenie obvyklej odmeny) nemožno vykladať tak, že licenčné odmeny účtované žalobcom v rozhodnom období boli primerané.

48. Súd nevykonal žalovanou navrhované znalecké dokazovanie a oboznámenie s dohodami uzatvorenými medzi žalobcom a OZIS k prerozdeleniu odmien do 31. 12. 2014, a ktoré vyhodnotil ako nevhodné a irelevantné pre rozhodnutie v danej veci, keď žalobca preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu v spore, ako aj výšku obvyklej odmeny v čase neoprávneného zásahu, a ktorú z už uvedených dôvodov nie je možné vzhľadom na rozdielnu povahu, charakter a rozsah práv spravovaných žalobcom oproti iným organizáciám kolektívnej správy úspešne komparovať.

49. Zhrnúc uvedené možno konštatovať, že v roku 2016 došlo zo strany žalovanej k použitiu predmetov ochrany, ku ktorým vykonával a vykonáva kolektívnu správu práv žalobca, a to bez uzatvorenej licenčnej zmluvy či režimu § 165 ods. 8 AZ a bez odplaty, v dôsledku čoho došlo z jeho strany k realizovaniu majetkovej podstaty autorských práv spravovaných subjektov bez poskytnutia odmeny, a preto musí znášať následky tohto úmyselného a vedomého protiprávneho konania, ktorým je okrem iného povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške obvyklej (pozn. súdu nie primeranej) odmeny. Irelevantný pre rozhodnutie súdu o výške nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého titulom neoprávneného zásahu do autorských práv v roku 2016 je výber odmien do roku 2015 a ich nárast od roku 2016, čím žalovaná vo svojej obrane opätovne smeruje k posudzovaniu primeranosti odmeny podľa Sadzobníka žalobcu, čo nie je predmetom tohto konania.

50. Neuhradením peňažného dlhu v lehote splatnosti sa žalovaná súčasne dostala do omeškania s jeho plnením, a preto súd viazaný žalobným návrhom žalobcovi priznal ako príslušenstvo žalovanej pohľadávky aj požadovaný úrok z omeškania uplatnený v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., t. j. vo výške 5 % ročne zo súdom priznanej sumy 1.170 eur od 18. 12. 2017 do zaplatenia. Počiatok omeškania je v súlade s ust. § 563 OZ stanovený uplynutím žalobcom v predžalobnej výzve stanovenej lehoty 5 dní od obdržania výzvy plynúcej od 09. 12. 2017. Lehota na dobrovoľné plnenie žalovanej uplynula dňa 13. 12. 2017 a nasledujúcim dňom sa peňažná pohľadávka na vydanie bezdôvodného obohatenia stala splatnou.

51. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. O nároku na náhradu trov konania (enunciát II.) súd rozhodol podľa zásady úspechu normatívne vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

54. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Podľa § 164 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

56. Žalovaná konanie v danej veci navrhla prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde medzi Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenska a žalobcom ohľadom výšky uplatňovaných náhrad a tiež do právoplatného skončenia konania vedeného z podnetu Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenska (pozn. súdu v súčasnosti Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska) na Protimonopolnom úrade SR, v ktorom konšatoval neprimeranosť odmien a zneužitie dominantného postavenia. Aj s prihliadnutím na menšie formálne požiadavky pre nemeritórne podanie, ktorým je procesný návrh na prerušenie konania, skutočnosť, že z prednesu žalovanej boli súdu z úradnej činnosti známe spisové značky konaní, ktorých predmetom sú žalovanou opísané nároky, a možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 164 CSP aj ex offa, sa súd po umožnení vyjadriť sa k tomuto návrhu žalobcovi, riadne zaoberal týmto procesným návrhom, avšak dospel k záveru o jeho nedôvodnosti. Úvodom súd konštatuje, že vo vzťahu ani k jednému z označených konaní nie je daná prekážka

pre obligatórne prerušenie konania podľa § 162 CSP. Pokiaľ sa týka návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Protimonopolnom úrade SR pod č. 2022/DOZ/POK/2/12, a ako už súd vyššie uviedol, ani prípadné rozhodnutie tohto správneho orgánu o zneužití dominantného postavenia žalovanej pri určovaní licenčných odmien za verejný prenos uskutočňovaný prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v hotelových zariadeniach za vymedzené roky (medzi inými aj rok 2016) nemôže mať vplyv na výšku poplatkov používatelmi na základe Sadzobníka žalobcu už uhradenej odmeny. Rozhodnutie v danej veci nie je závislé od posúdenia cenovej politiky žalobcu a jeho administratívnoprávnej zodpovednosti. Inými slovami povedané, pokiaľ obvyklou odmenou je odmena uhrádzaná v rozhodnom čase používatelmi vymedzených predmetov ochrany na základe licenčných zmlúv alebo následných dohôd o urovaní vychádzajúcich zo Sadzobníka žalobcu, záver o jej neprimeranosti a sankcia uložená žalobcovi v správnom konaní, bez ohľadu na uplatnenie opravného prostriedku zo strany žalobcu voči takémuto rozhodnutiu, nič nemení na tom, že to bola v danom čase odmena obvyklá. Navyše je vo výlučnej kompetencii súdu preskúmať občianskoprávnu zodpovednosť žalovanej za neoprávnený zásah do autorských práv a s tým spojenú existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšku čo do limitov stanovených zákonnou úpravou. K zhodnému záveru dospeli súdy aj v početnom množstve iných skutkovo a právne obdobných veciach, predmetom ktorých bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neoprávneného uskutočňovaného verejného prenosu autorských diel prevádzkovateľmi hotelových zariadení (viď napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 11. 2021, sp. zn. 4Co/232/2019, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 03. 2020, sp. zn. 8Co/248/2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 07. 2019, sp. zn. 15Co/51/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 11. 2020, sp. zn. 12Co/62/2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 12. 2018, sp. zn. 14Co/151/2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. 03. 2020, sp. zn. 11Co/246/2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 09. 07. 2020, sp. zn. 2Co/187/2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. 07. 2022, sp. zn. 4Cdo/187/2011).

57. Pokiaľ sa týka návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 4Ca/1/2018, predmetom ktorého je žaloba o určenie obsahu kolektívnej hromadnej licenčnej zmluvy podaná Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska proti všetkým organizáciám kolektívnej správy, súdu doručená dňa 24. 04. 2018, ani v tomto smere súd nepovažoval za dôvodné a hospodárne vyčkávať na rozhodnutie v tejto veci, a to hneď z viacerých dôvodov. Žaloba v danej veci bola podaná Zväzom hotelov a reštaurácií SR (v súčasnosti po zmene názvu Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska) za svojich členov, pričom žalovaná na pojednávaní súdu potvrdila, že nie je členom uvedenej organizácie, t. j. v predmetnom konaní sa nerozhoduje o žiadnom nároku žalovanej. Nemenej podstatným je tiež časový faktor, kedy určenie obsahu licenčnej zmluvy nebude mať žiaden vplyv na výšku či obvyklosť odmeny za použitie diel v roku 2016, a to ani voči prípadným členom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska. Predmetom konania bude nahradenie prejavu vôle žalovanej strany a určenie obsahu zmluvy, okrem iného aj výšky primeranej odmeny, za použitie diel v roku 2018 a to voči iným subjektom, nie voči žalovanej. Závery oboch konaní sú tak celkom irelevantné pre posúdenie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému preukázateľne došlo zo strany žalovanej za neoprávnené použitie predmetov ochrany v roku 2016. Okrajovo súd v tejto súvislosti poukazuje aj na z úradnej činnosti známu skutočnosť, a to že Asociácia hotelov a reštaurácií Slovenska uzatvorila za svojich členov so žalobcom pre rok 2017 dohodu urovaní, pri uzatvorení ktorej bol rešpektovaný sadzobník žalobcu. Súd z uvedených dôvodov návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol, a rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate III. tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti všetkým výrokom tohto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I. (§ 355, 357 písm. n), § 362 ods. 1 CSP)

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 358, § 359 CSP)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie

dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 363, § 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP)

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.